Ч. 177. Середа 23 (10) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Справа арґентиньского мяса і як думає правительство зарадити бракови мяса.*

Справа мяса заняла несподівано перворядне місце у внутрішній політиці нашої монархії а першим видимим знаком сеї політики буде, що арґентиньского мяса вже ніхто в нашій монархії не буде їсти. Переговори нашого правительства з угорским в справі довозу арґентиньского мяса розбили ся і се спонукало австрийске правительство видати слідуючий комунікат:

„Австрийске правительство на основі звіту, зложеного дня 17 серпня ресортовими заступниками о переговорах ведених в Будапешті в справі мяса, відкинуло ще того самого дня в депеші всї ті взаїмні концесиї, котрі угорске правительство назвало головними точками. Позаяк угорске правительство не хотїло дати свого призволеня навіть на тих 700 тон мяса, які тепер находять ся в Триєсті, то після обовязуючого доси правного стану мусить правительство повідкидати всї подана о призволене довозу арґентиньского мяса“.

Так отже не буде арґентиньского мяса по наших більших містах. Хто хоче їсти „хаблнну“, буде їсти хиба свою власну а арґентиньскої не дістане. Поправдї сказавши, арґентиньске мясо не помогло богато, не зменшило дорожнї анї на волос, бодай у нас у Львові. Чи богато поможуть зарядженя, яке наміряє завести правительство, щоби усунути недостачу мяса, се покаже недалека будучність; але то треба признати, що правительство забрало ся до роботи від самого споду і наміряє усувати недостачу більшою продукциєю та оголосило слідуюче повідомлене о тім, як оно наміряє зменшити недостачу мяса:

Щоби в успішний спосіб зарадити тому лиху, на яке так часто жалують ся, що наш стан худоби зменшає ся через то, що ріже ся богато телят, здатних на приховок, а особливо таких, що походять від молочних коров, призначених для молочного господарства, та щоби той цїнний материял задержати на приховок, задумало Міністерство рільництва **надавати нагороди за вигодоване телят** здатних на приховок та зажадало в рескрипті, виданім до політичних властий краєвих, щоби товариства господарскі подали конкретні предложеня в сім напрямі.

До заведеня дальшого способу против передчасного і по більшій части нерозважного різаня телят, який показує ся конечним не лиш зі становища удержаня материялу розплодового, але також і зі становища достави худоби на заріз, котра давала би більше і лїпшого мяса, дала дуже обильно в поодиноких краях збірка пашї. Міністерство рільництва в тих краях, де із сегорічної а по части і торічної збірки суть великі запаси пашї, розвело акцию, котра має на цїли, щоби **господарскі товариства закуповували телята придатні на приховок і годували їх на власних оборах аж до часу, коли їх можна вже буде зужиткувати**; в тім віці мають бути телята знов звернені господарям за мірну цїну. О скілько они тодї покажуть ся здатними на приховок і відповідни пашї дозволять на то, мають они бути ужиті яко звірята розплодові, коли же нї, то мають они бути тучені на мясо.

До переведеня сих способів мають бути ужиті средства установлені законом з 30 грудня 1909 для піднесеня годівлї худоби.

Коли тоті способи сповнять покладані на них ожиданя, то **доведуть в протягу кількох лїт до значного збільшеня нашого стану худоби**, для котрого знайде ся відповідна скількість пашї, бо тимчасом буде переведена систематична акция в цїли піднесеня господарки в полонинах і управи ростин.

Але що тоті способи заберуть значне число телят, які тепер ідуть на заріз, то треба рівночасно придумати ще й иншї способи, щоби покрити брак телятини.

До того показують ся придатними в першій лінії **годівля і тучене свиний**, бо се дає найскорше сподівані прибутки а на торг

## Чудак.

(З француского — П. Марґерітта.

— Якже там нинї? — кинув пан Дері питане свому приятелеви Льорсатови, що переходив попри нотарияльне бюро поспішним ходом, не поглянувши навіть на золочений герб державний над дверми, нї на нотаря, що в камізольці і патинках, в легкій шапочці на голові, відпочивав як звичайно на порозі дому.

— Нічого, нічого! — сказав Льорса, з своїми живими, неспокійними очима в старім виголенім лици. — Не маю часу.

— Будеш нинї пополудни в каварни?

— Нї, нї, нинї нї!

— Прийду до тебе о четвертій витягнути тебе на партию...

— Не труди ся дуже, не буде мене дома!

І потрясаючи енерґічно головою, Льорса відійшов своїм дрібним кроком.

— Гм! — воркнув Дері — затираючи костисті руки — гм! Щось в тім єсть!... Куди він так скоро пішов? Чому не хоче, аби прийти до него? Що він задумує? Що укриває? Чи може відкрив що незвичайного, який рідкий образ?

Нотар, тихий, спокійний чоловік, для котрого лише добре переписані, запротоколовані і остемпльовані акти представляли на сьвітї якусь вартість, здвигнув раменами. Чудацтво Льорсата було в єго очах запечатаним листом. Як міг чоловік з таким ясним умом, як Льорса, запихати свій дім потовченими фаянсами, погризеними щурами диванами і поломаними кріслами? Окружали ся старими річами, добрими хиба до розширюваня заразливих недуг? А нема що говорити, Льорса в тім сумнім містечку Ендре, де не було з ким жити, був неоцїненим сусїдом, услужливим, образованим і поза своїм чудацтвом навіть дуже милим.

— Га но! — закінчив Дері — мушу відкрити єго тайну.

Льорса три дни був невидимий, неприступний...

— Куди так женеш, друже? Чи можна пійти з тобою сто кроків.

З пальцем на устах викручував ся Льорса від відповідий на подібні питаня — утїкав. Єго малі, блїдо синї очи яснїли одушевленєм, почервонїли єму навіть трохи лиця. Було щось свобідного, щасливого в єго рухах. Словом, той добрячий Льорса відмолоднів.

Однако як Дері загнав ся коли до дому поборця, заставав все двері заперті. Говірлива звичайно служниця Маделєна ставала зараз на порозі, спускаючи закочені на рожевих раменах рукави: „Пан Льорса? Виїхав в службових справах в околицю Льош“. Або: „Пан Льорса дуже утомлений в тій хвили... Може пан будуть ласкаві завтра потрудити ся?“ А завтра знов: „Пан Льорса саме вийшов“.

Хотячи поставити на своїм, нотар не переставав слїдити; вивідував ся, слїдив, роздумував... Незвичайне відкрите? Нї, Льорса, коли би о те розходило ся, не виявляв би того горячкового поспіху, не замикав я би так в собі. Певне залюбив ся! Ах, легкодух; в єго віці!... „Дуже небезпечна така спізнена любов!... Але завдяки обережности неутомиме слїдство нотаря не полишило ся все таки без успіху. Кождого дня, від тиждня, ходив Льорса потайки до Рошелез — сїм кільометрів, лихою дорогою — і пересиджував там цїлими годинами, замкнений з старою Рапонзеї... Тепер вже не знав Дері що гадати. „З тою старою чарівницею, котрій росте борода і нїс цвите, чейже не веде любовних розмов“ — гадав нотар: „Отже, чогож він ходить до тїтки Рапонзеї?“

Цікавість так дуже відбирала єму спокій, що навіть депенденти замітили єго розсїяне. Пан Дері не спав вже цїлком. В суботу вечером, коли вийшов на нові розвіди о Льорсатї, що довів єго до занехання щоденної партиї віста, зіткнув ся на площи перед церквою око в око з поборцем в хвили, коли той перекрадав ся коло каварнї, аби незамітно скрутити до себе.

— Маю тебе! — скрикнув Дері. — Тепер вже не утечеш менї! Що ти робиш в Рошелез?

Льорса поблід. Затиснув уста ще більше,

доставляе конечного і улюбленого средства поживи. Міністерство рільництва розвело длятого акцию, котра мае на цїли скоре основане більшого числа заведень годівлї і тучения свиний. До того надають ся в першій лінії ті типи заведень, які в Ганновері і Шлесвіґу-Гольштинї ділають з великим успіхом для піднесеня продукциї свиний і при зглядно дуже малім видатку на кошти і як найскоршім переведеню можуть в короткім часї дати значний прибуток. Міністерство рільництва взяло піддержуване основин таких заведень з цілою енерґією в свої руки і повинно би удати ся пустити в рух ще сего року того рода заведеня, котрі відтак без сумніву знайдуть наслїдуване, хоч би лиш зі згляду на простий спосіб і дешевість таких заведень та на независимість годованя від того, як випаде збірка бараболї і тим способом доведуть до видатного підвисшеня продукциї свиний на мясо.

Міністерство рільництва не спускае з ока заходи около того, щоби придбати пашу і поробити з неї запаси на роки, коли еї забракне. В тій цїли в тих краях, де збірка паші видала сего року особливо обильний вислїд, будуть пороблені заходи, щоби там поробити запаси на слїдуючі лихі роки. Крім того буде оно порушувати і усильно піддержувати основуване заведень для консервованя паші, отже особливо сушене бараболь, бараболиня, вершків з буракiв і т. д., де лиш відносини на то позволять.

# Новинки.

Львів, 22 серпня 1911.

— **Вибори до ради повітової в Ярославі** розписані: з громад сільских (11 членів) на 9 жовтня; з міста Ярослав (8) на 11 жовтня; з прочих міст і місточок (9) на 12 жовтня і з більшої посілости (6) на 13 жовтня с. р.

— **Ліцитациї.** Дня 29 серпня с. р. о 9 год. рано відбуде ся в маґазинах товарових стациї Тернополь публична ліцитация невідобраних товарів, як вина, горівка, сукна, щітки, млинок до чищеня збіжа, меблї, шкіри, скла знаряди рільничі і т. п.

— **Общество „Народний Дом"** програло вже й в другій інстанциї процес о посїдане фондацийної реальности „Народний Дім", котра призначена для Русинів міста Львова. Висший суд краевий у Львові відкинув відклик того „Общества" від вироку першої інстанциї.

— **Огнї.** Дня 15 с. м. знищив огонь в Жираві ходорівскій 5 загород селяньских. Три були обезпечені в „Днїстрі" на загальну суму 26.000 К. Чого не знищила слота сегорічна, то забрав огонь! — В Стянинї каменецкого повіта дня 17 с. м. при молоченю збіжа паровою машиною на двірскім обшарі повстав огонь, мабуть в наслїдок недбалости, котрий знищив всї будинки економічні, горальню і все сегорічне збіже. З двірского обшару огонь перекинув ся на село на одну стодолу господаря - Німця, віддалену о яких 300 метрів від двора і згоріло 18 господарств селяньских враз з сегорічним збіжем. В огни згинув 12-лїтний хлопчина, син Василя Паньчука, кілька штук безрог, кількадесять курий і гусий. Загальну шкоду обчисляють на 200.000 К, яка лише в части була обезпечена. З погорільців 7 було обезпечених в нашім товаристві „Днїстер", яке виплатить около 11.000 К відшкодованя, прочі були асекуровані в краківскім товаристві. — В ночи з дня 17 на 18 с. м. о 11 год. згорів в Угнові до тла воднотурбіновий млин, власність п. Дорожиньского, бурмістра в Угнові. Займило ся від того, що чопи при машинї до чищеня збіжа дуже терли ся, а робітник, що мав пильнувати ту машину, заснув. Шкода величезна. Млин був асекурований лиш на 120.000 К. — В Триестї в новій пристани ім. Франц Йосифа займили ся в суботу вечером просторі склади дерева. Всї сторожі пожарні з Триесту поспішили на ратунок. Шкода величезна. Огонь був мабуть підложений. — В Тироли горять знов лїси. З Інсбруку наспіла вість, що огонь коло Авсерлерхе знищив вже 150 морґів лїса. Побоюють ся, що огонь прибере такі розміри, як пожежа лїсів коло Франценсфесте.

— **Страшна туча** пересунула ся сеї ночи понад Львовом, а головно на Личаківскім передмістю поперепуджувала жителїв, з котрих хиба лиш виїмково когось не збудила. Блискавка безнастанно одна за другою осьвічували воздух а громи били за громами так, що здавало ся, мов би цїле небо над Львовом горіло і надходив вже конець сьвіта. Підчас сеї тучі вдарив грім в хату на Пасїках міских під ч. 15, пробив дах, стелю, стїну до сусїдної комнати і убив там властителя реальности Мартина Пеньонжка в хвили, коли сьвітив „громницю", сьвячену сьвічку, котру сьвітять в день сьвята Преч. Діви дня 2 лютого і умираючим дають до руки.

— **Вписи учениць** до кляс I—VI приватної женьскої ґімназиї з правом публичности СС. Василиянок у Львові ул. Длуґоша ч. 17 будуть відбувати ся 1 і 2 вересня в год. від 9—12 і 4—6 — Повторні і доповняючі іспити відбудуть ся дня 1 вересня, вступні до кл. I 2 вересня, а до кляс II—VI між 5 а 10 вересня.—Шкільний рік 1911/12 розпочинае ся дня 4 вересня торжественним Богослуженем в церкві СС. Василиянок, на котре обовязані явити ся всї вписані учениці.

— **До відомости пп. пасїчників.** Подаемо до відомости наших пасїчників, що ми увійшли в торговельні зносини прямо з ґросїстами - купцями меду-патоки, тому хто з наших пасїчників хотів би продати свій мід, зволить: 1) Надіслати прібку меду (около чверть лїтри), 2) подати скількість заоферованого меду, 3) подати цїну, яку жадае за свій мід loco стация заладованя (всїляке торговане з гори виключене), 4) подати з якого цьвіту е мід, 5) подати опаковане (чи в бочках чи в бляшанім начиню) е заоферований мід і скілько жадаете за опаковане, бо гуртівники опакованя не звертають. Так зладжені оферти просимо слати на адресу: Краевий Союз молочарский в Стрию. — О. Нижанковский, Д. Сембратович.

— **Вписи до приватної українскої ґімназиї в Городенцї** відбудуть ся в днях 30 і 31 серпня с. р., вступний іспит до I. кляси відбуде ся дня 1 го вересня від години 8-ої рано. Рік шкільний розпічне ся дня 5-го вересня сьвяточним богослуженем, по якім прочитае ся ученикам приписи шкільні і поділ годин. — Ґімназия ся, як звістно, одержала рескриптом Міністерства віроісповідань і просьвіти з дня 22-го червня 1911, ч. 25.326 право прилюдности і через те заняла по рогатиньскій ґімназиї перше місце між усіми нашими приватними ґімназиями. Не менше відрадну подію сьвяткували городеньскі Русини дня 9. липня с. р., коли то положено і посьвячено угольний камінь під будову власного дому для сеї ґімназиї. Ті два факти сьвідчать про велике заінтересоване ґімназиею українскої громади в Городенцї; она не жалує нї труду, нї гроша, щоби тілько дати тревалу підвалину під храм національної науки для цїлої Городенщини, яка вже від давна відчувала брак такої інституциї. Про потребу руської ґімназиї для Городенщини сьвідчить численна фреквенция сеї ґімназиї, як також і те, що з цїлої околицї напливають просьби, щоби з початком сего 1911/2 р. шк. отворити також четверту клясу. І комітет

---

як звичайно. Надумав ся хвильку, вкінци сказав рішучо:

— Ходи, довідаеш ся.

— Що? що? — дармо допитував ся Дері. Льорса гордо усьміхав ся.

— Терпеливости, терпеливости! Побачиш еї.

„Кого?... Тїтку Рапонзей?... Чи той Льорса одурів?" Але Льорса, не відповідаючи, ішов наперед з лицем, немов би був в одушевленю, не звертаючи уваги на цілий сьвіт, на чудовий вечер, на сонце, що заходило там на зеленій рівнинї за синяві хмари, на срібну ленту спокійної річки. Сказав лиш півголосом, коли входив до дому:

— Єсть тут від вчера.

Нема сумніву, Льорса залюбив ся на смерть! Тїтка Рапонзей певне сватала. Мусїв там стрітити якусь княжну. І Дері затирав весело свої костисті руки. Поборець витягнув ключ, отворив обережно оглядаючи ся двері в мурі і зітхнув:

— Нинї рано я еї повісив!...

Що?... Повісив? Дері задрожав і поглянув з боку на свого приятеля... Залюблений? Радше одурів? Робилось ему не добре, не мав цілком охоти пересьвідчувати ся о злочинї... Але Льорса з дивно блискучими очима тягнув его, стискаючи за руку... Вискочив живо на ґанок, перебіг скоро сїни, пхнув двері від сальону і сказав торжественно:

— Маеш! Ось она!

На темнім поли полотна, в великих, золочених, округлавих рамах, дрожало здавалось житем, чудо жіночої принади. Цїлком молода дівчина, а дуже велика дама в тїснім одяві з червоного аксаміту з широкими рукавами, з обнаженою грудию. Шия заокруглена, гнучка, а на ній, як сьвіжий цьвіт, ледве розцвилий, головка дитинна в золотим кучерявим волосем під червоним аксамітом капелюха з пірем. Усьміхали ся очи погідні і лаґідні, подібні до чорних диямантів. Тїло сніжно-біле, легко рожеве; краски образу були сьвіжі, мов живі.

Дері признав:

— Можна би гадати, що віддихае.

Ущасливлений Льорса то підподив близше до портрету, то відтягав назад свого приятеля. — Поступи два кроки на право; звідси ліпше видко!... — Руки дрожали ему з вдоволеня, говорив молодечим голосом, немов би мав двайцять лїт.

— А чи знаеш, друже, хто то? Мария Анна Тереса де Бурбон, нї менше, нї більше! Образ Ляржілїера. Га, га! Добра тїтка Рапонзей!

Толкував, говорячи скоро, невиразно з радости: портрет найшов неушкодженим на поді у старої. Богато там лишило ся ще ріжних иньших хороших річий; особливо обстава! Спадщина по еї давнїйшій пани. Той портрет, родинна памятка, дар жертвуваний внучці... забутий, затрачений, віднайдений на поді! Мария Анна Тереса де Бурбон!... Листи старої ґрафинї стверджують тотожність... Що образ округлавий? Без підпису? Хороша історня! Портрет був обтятий, винятий з рам в часї революциї, ось і все!

— Ніякого сумніву, маю честь представити собі еї королївску високість Марию Анну Тересу де Бурбон!

Дері, пересьвідчений, любував ся. Хороше полотно, справдї! Але вже Льорса заздрістний, відпихав его до дверий. Жалував своеї щирости. Его чудацтво збираня старинностий, гордість з відкритя, сьвіжий чар образу, від тиждня ворушили ся в его голові. Красками Ляржілїера, чаром минувшини, історії... воскрешав у своїй уяві стять княжни. Так, Дері не помиляв ся, віддихала, говорила до него...

Мария Анна Тереса була від тепер цїлим его житем. В своїй касї, на проходах, в снах, бачив тепер лише еї. Відмолоднїв рішучо... І то щасте тревало три роки.

Зникло в однїй хвили. Дері одного дня вертаючи з Амбоаз, вступив з старим образом під пахою до Бьорсата.

— Подиви ся — сказав.

І розвиваючи образ додав:

— Я купив то для тебе. Твій Ляржілїер — то Детроа. А Мария Анна Тереса називае ся Рожа Лемарше, жінка Івана Людвика Лемарше, комісаря военного... Порівнай!

Блїдий із зворушеня, переносив Льорса мутні погляди з одного портрету на другий і вкінци зімлїв. А коли при помочи приятеля прийшов до себе, відвернув ся з відразою від фальшивого портрету. Зненавидів его тепер з такою самою силою, з якою его до сеї хвилї любив. Але чув, що нотаря ще більше ненавидить і тремтячи замкнув очи, аби не бачити зрадника, котрий в такий глупий спосіб розбив его солодку улуду.

ґімназияльний порішив отворити четверту клясу, коли зголосить ся 25 добрих учеників, не репетентів. Було би проте пожаданим, щоби ті ученики, які мають намір ходити до четвертої кляси в Городенці, зголосили ся найдальше до дня 24-го серпня с. р. устно або письменно в канцеляриї дирекциї ґімназиї, а особливо було би пожаданим, щоби зголошували ся ученики відзначаючі, які могли би уділяти лекций слабшим ученикам з низших кляс і в той спосіб могли би дуже легко знайти собі удержане, бо оплата до ґімназиї є низька (для дійсно убогих учеників може она бути еще знижена), приміщене на станциї або і в бурсї також не дороге, на всякий случай оплата шкільна враз зі станциєю буде виносити дешевше чим сама станция в більшім місті.

— **Сила тьми.** З Білграду доносять: В селї Прасковиця звабив селянин Пасіч сина коваля до своеї хати, убив его і порубав на кусні а відтак зварив так, що остали ся лиш кости. Розходило ся єму о то, щоби привбирати людского товщу, бо в своїй темноті і забобонности вірив в то, що при помочи того товщу відкрие скарби закопані коло церкви сьв. Романа. Злочиниця арештовано.

— **Убийник сторожа Бєняша.** До суду карного при ул. Батория зголосив ся оногди якийсь чоловік і хотів там побачити ся з якимсь арештантом, котрий відсиджує довшу кару. Дозорець пізнав в нїм зараз небезпечного злодія і вломника Юлїяна Ганіча та завізвав телефонїчно поліцию, котра его арештувала. Ганїч обібрав був собі за поле для своеї діяльности улиції Зиблїкевича, сьв. Марка і Длуґоша а виконуючи свое ремесло, був завсїгди узброений в штилет або револьвер. Він влазив через городи до камениці. На два дні перед убийством влїз він був до того самого помешканя, коли в компатї, при отвертім вікві, виходячім до города, спала властителька реальности пані Борковска. Она зачула, що хтось ходить і гадала, що то еї муж та кликала его по імени. Коли же ніхто не відзивав ся, она загрозила, що буде стріляти, бо мае револьвер при собі. Тоді той мужчина відозвав ся: Перепрашаю вас, я не злодій. Сказавши то, вилїз через вікно на двір. П. Борковска підбігла за ним і виділа, як він злазив по драбинї на землю. Она хотіла трутити драбину а его перевернути, але не могла дістати. На другий день пізнала она злодія на улици, але заким могла завізвати поліцияна, злодій втік. Она відтак виїхала з мужем а в два дні опісля стало ся убийство. П. Борковска пізнала тепер Ганїча а так само пізнав і син п. Пілецкого, у котрого злодій купував набої. Ганїч не признае ся до нічого.

## Господарство, промисл і торговля

— **Обмежене цивільного руху товарового на зелізницях.** Ц. к. Дирекция зелізниць державних подае до відомости:

По причиві сильного обтяженя шляхів зелізниць державних через войскові транспорти підчас осінних маневрів в вересни 1911 видае ся слїдуючі розпорядженя:

А) Обмежене цивільного руху товарового.

а) В часї від 8 аж до 18 вересня 1911 включно буде приниматись в стациях Дирекциї зелізниць у Львові, Кракові і Станиславові, Заряду руху в Чернівцях, як також в Дирекциї зеліз. північної у Відни пересилки до транспорту тільки в міру можливости, а то в стациях перших чотирох округів у всїх напрямах, а в стациях зеліз. північної в напрямі до Галичини і поза Галичину.

Там, де заладоване і перевіз товарів довезених до стациї не може наступити сейчас, буде ся їх в разї достаточного місця в маґазинах принимати по мисли §. 64 (1) реґул. руху взглядно арт. 5 (2) міжнародної конвенциї, відносячої ся до зелїзничого руху товарового тільки на тимчасове перехованє з застереженем пізнїйшого принятя до перевозу.

Ті зарядженя не відносять ся до пересилок поспішних, живих зьвірят, артикулів поживних улягаючих скорому зіпсутю і збіжа насїнного.

б) В стациях Мокре, Щавне-Куляшне, Команьча, Лупків, Воля мигова, Бальниця, Солника, Зубраче і Тїсна не буде приниматись до перевозу пересилок цивільних так поспішних як і звичайних, як також живих зьвірят від 14 до 18 вересня 1911 включно.

Б) Додаткове продовжене реґуляміновых термінів достави.

На основі §. 75 реґул. руху, взглядно §. 6 постановлень виконуючих до арт. 14 міжнародної конвенциї, відносячої ся до руху зелїзничого товарового, установляе ся за призволенем ц. к. Міністерства зеліз. державних Ч. 30248 з дня 13 липня 1911 додаток реґуляміновых термінів достави з важностию від 8 вересня аж до 18 вересня 1911 включно, а то 6 дневний для звичайних пересилок товарових, 2 дневий для пересилок поспішних, живих зьвірят, артикулів поживних, улягаючих скорому зіпсутю і збіжа насїнного, іменно:

1) для шляху ц. к. Дирекциї зеліз. державних в Кракові, Станиславові і Львові і ц. к. Заряду руху в Чарнівцях у всїх напрямах.

2) для шляху ц. к. Дирекциї зеліз. північної в напрямі до стаций положених в округзї зарядів згаданих під 1) як також поза округ тих зарядів.

Додатки ті до термінів достави відносять ся до всїх транспортів в згаданих напрямах, котрі в висше наведенім часї в стациях означених шляхів зеліз. будуть надані, або до тих стаций надійдуть, або тільки одну з тих стаций в перевозї перейдуть.

Наколи пересилка переходить кілька згаданих шляхів то додаток до терміну достави зачислить ся тільки один раз.

Зарядженї иншими оголошенями додатки до терміну достави не улягають в виду сих постановлень ніякій зміні.

## Телеґрами.

**Карльсбад** 22 серпия. Урядово стверджують, що пущена одною з угорских ґазет чутка, мовби в Карльсбадї вибухла холера, а гостї в переполосї втікають з міста есть неправдива.

**Льондон** 22 серпня. Урядово доносять, що сегорічні маневри не відбудуть ся з причини тревалої посухи.

**Льондон** 22 серпня. О страйку зелізничім наспіли слїдуючі вісти: В Гиль зелїзничники відкинули предложене Товариства зелїзниці північно-східної. Страйк тревае дальше. В Лїдс принято предложене Товариства прихильно; праця мабуть нині розпічне ся. В Нюкестль страйкуючі хотять вернути до праці, але під услівем, що одержать поліпшене платні.

**Константинополь** 22 серпня. Румуньский посол вручив наслїдникови престола запрошене короля Кароля, щоби задержав ся в Букарешті. Король повитае наслїдника престола офіцияльно.

**Тебріс** 22 серпня. На перебуваючого в Серад в провінциї Азербейджан ґубернатора Шуджа ес Давлех виконано замах. Ґубернаторови не стало ся нічого. Чотирох напастників повішено.



## Рух поїздів зелізничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

### Приходять до Львова

**на головний дворець:**

З Кракова: **$2^{22}$**, $5^{50}$, $7^{30}$, **9**, $10^{15}$, **$1^{30}$**, **2**, 5·48, $7^{15}$†) **8·25**, $9^{50}$.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, $10^{10}$†), $10^{30}$.
†) з Красного.

З Черновець: $12^{05}$, $5^{45}$†), 8·05, 10·25*), $2^{05}$, 5·52, **$6^{26}$**, $9^{34}$
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00
§) Від $^{18}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаець: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

**На Підзамче:**

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаець: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Виник. §) З Виник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

**На Личаків:**

З Підгаець: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Виник. §) З Виник в суботу і неділю.

### Відходять зі Львова

**з головного двірця:**

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від $^{1}/_{8}$ до $^{15}/_{9}$ включне щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від $^{18}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, $6^{00}$.

До Підгаець: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

**З Підзамча:**

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаець: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Виник. §) До Виник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

**З Личакова;**

До Підгаець: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Виник. §) До Виник в суботу і неділю.

За редакцию відповідае: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопади. (Телефона ч. 527).